

ת"פ 50859/11/16 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן, המאשימה נגד רפאל מלכה, הנאשם

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 50859-11-16 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' מלכה
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן -
המאשימה

נגד
רפאל מלכה - הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש ביום 22/3/17 כתב אישום (מתוקן טרם הקראה) המייחס לו עבירת **תקיפה סתם** - בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן עבירת **איומים** - על פי סעיף 192 לחוק.

על פי כתב האישום, הגיע הנאשם, המתגורר בשוב קלע, ביום 24/8/16, בסמוך לשעה 08.15, למשרדי הנהלת הישוב, ודרש מסמכים הנוגעים להעסקת רעייתו בגן הילדים בשוב.

מזכיר הישוב, מר ישראל שמידט (**המתלונן**) סירב לבקשתו, וכתגובה אחז הנאשם בכוס קפה שהייתה מונחת על שולחנו של המתלונן, ואיים על המתלונן שישפוך אותה עליו, כשהמתלונן מושיט יד למנוע זאת מהנאשם.

באותן נסיבות תקף הנאשם את המתלונן בכך שסטר לו בידו על לחי ימין ואחז אותו בחולצתו באזור החזה, תוך שהוא מאיים עליו במילים: "**אני אחסל אותך תעוף מהישוב הזה**".

2. ביום 23/3/17 השמיע הנאשם את תגובתו לאישום. הנאשם **הודה בחלקו של כתב האישום שייחס לו את האיום שהשמיע לשפוך את הקפה על המתלונן**, וצוין כי אמר את הדברים בעוד הכוס הייתה על השולחן, וכי החזיר את הכוס למקום. הנאשם כפר בטענה כי המתלונן החזיק את ידו למנוע ממנו לשפוך עליו קפה, הכחיש שסטר למתלונן או שהחזיק בחולצתו כנטען, ואף שלל את הטענה שאיים על עמוד 1

המתלון במלל המיוחס לו בסיפא של כתב האישום.

הנאשם ביקש לזכותו מאותו רכיב בו הודה (איום לשפוך קפה) בטענת "זוטי דברים".

דין והכרעה

3. מטעם המאשימה העיד המתלון מר ישראל שמידט, ובנוסף העידה מזכירת הישוב קלע, גב' דליה ניצן, וכן שוטר הסיוור אור פרץ, אשר הגיע למקום זמן קצר לאחר האירוע, עקב קריאה למוקד המשטרה. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו להגנתו.

4. המתלון, מר ישראל שמידט, תושב המושב קשת, העיד כי שימש בתקופה האמורה, ובמשך תקופה של שנה וחצי, בתפקיד מנהל הקהילה של הישוב קלע, אשר הנאשם מתגורר בו.

המתלון הסביר כי תושבי הישוב מאוגדים באגודה, וכי הנאשם, כתושב הישוב, נמנה אז עם חברי האגודה. צוין כי האגודה גובה מחבריה מיסים קהילתיים, וכי הנאשם היה חייב כסף לישוב, אשר הוא, המתלון, ניסה לגבות מהנאשם במסגרת תפקידו (עמ' 5, ש' 28).

עוד צוין לגבי הנאשם, כי לפני האירוע ביקש הנאשם לעזוב את האגודה, וכי הוא נהג להתבטא התבטאויות בגנות הנהלת האגודה, אשר לא נשאו חן בעיני המתלון (עמ' 6, ש' 28).

המתלון העיד כי הרקע לאירוע כתב האישום, היה פיטוריה של אשתו של הנאשם, זמן מה קודם לאירוע, ממשרתה כגננת בקייטנות הישוב.

על רקע זה, נכנס הנאשם למשרדי האגודה ביום האירוע 24.8, כשהוא נראה כעוס, וביקש לדבר.

המתלון העיד כי כשנכנס הנאשם, הוא עמד להכין לעצמו קפה, ולכן הציע קפה גם לנאשם (עמ' 6, ש' 5), ואולם השיחה שנוהלה, בעניין הקשור לפיטוריה של אשת הנאשם, גלשה מיד לצעקות. המתלון העיד כי בשלב מסוים, הנאשם תפס את כוס הקפה שהייתה למתלון בידו, וכי הוא, המתלון, החזיק בידו של הנאשם כדי למנוע את שפיכת הקפה עליו. לאחר מכן, העיד המתלון, **נתן לו המתלון מכה בפניו, תפס בכוח בחולצתו, וצעק לו שהוא לא יהיה בישוב יותר.**

המתלון הדגים כי הנאשם הלם בו בפניו באזור לחי ימין (עמ' 6, ש' 16), והטעים כי לא הייתה זו מכה חזקה, וכי המכה הותירה אדמומיות קלה.

לגבי אמירות שהשמיע הנאשם, ענה המתלון, לשאלת התובע, כי הוא חושב שהנאשם אמר "אני אחסל אותך", אך העיד כי הבין את האמירה ככזו שמשמעותה הנה "חיסול מקצועי" ולא "חיסול" במשמעות האלימה והחמורה של מילה זו.

המתלון העיד עוד, כי זמן מה לאחר האירוע, בהליך של גישור שבו נטלו הוא והנאשם חלק, בפני מגשר מוסמך,

הנאשם התנצל בפניו, וכי הוא מחל לו.

לגבי תחושותיו מהאירוע, המתלונן העיד כ הוא חש מאויים מאוד (עמ' 6, ש' 24).

5. מצאתי את עדותו של המתלונן אמינה. התרשמתי מהופעתו ומדיבורו כעניינים, ואף מתונים. לא ראיתי בדברים חשד להגזמה, בוודאי לא לעלילה מכוונת נגד הנאשם. יצוין כבר כעת, כי בפרשת ההגנה, העיד הנאשם דברי סרה קשים במתלונן, כינה אותו "שקרן כרוני" (עמ' 13, ש' 26), ואף טען כי חוסר אמינותו של המתלונן הביא לפיטוריו מתפקידו כמנהל הקהילה בקלע. טענות אלה, שהושמעו כשהמתלונן סיים להעיד ועזב את אולם ביהמ"ש לדרכו, לא הושמעו בפני המתלונן לתגובתו, והוא לא נחקר לגביהם בחקירה נגדית. בנוסף, הנאשם בגרסתו, אליה אתייחס בהמשך, אמר כי המתלונן פנה אליו ביום האירוע בתוקפנות, וכשביקש לקבל לידי מסמכים, אמר לו בין היתר: **"תעוף מפה ואני לא נותן לך שום דבר"** (עדות הנאשם עמ' 13, ש' 30, וכן בהודעתו של הנאשם ת/2, ש' 7). המתלונן, בחקירתו הנגדית, לא עומת כלל עם הטענה כי התבטא באופן כה בוטה כלפי הנאשם, וממילא לא ניתן היה להתרשם מתגובתו לטענה זו.

השאלה היחידה שנשאל ע"י הסגור הייתה אם באותו זמן צעק משהו, ועל כך השיב: **"לא, הייתי רגוע ומאד מפוחד"**. (עמ' 8, ש' 19).

הימנעותה של ההגנה מלהציג טענה שיש לה משקל בחקירה הנגדית של עד, מהווה משום וויתור על אותה טענה. ראו לעניין זה את ההתייחסות בע"פ 9141/10 **אברהם סטואר נגד מדינת ישראל (28.04.14)**, שם נאמרו הדברים הבאים:

"שיטתנו המשפטית בתחום הראיות, בהשראת המשפט המקובל, מניחה דגש של ממש על מוסד החקירה הנגדית, כדי לאפשר לנאשם למצות את זכויותיו, ולהטיל ספק בנאמר בחקירתו הראשית של עד, בודאי עד מרכזי. השכל הישר ונסיון החיים מורים אותנו כי הימנעות מחקירה נגדית נובעת ככלל מחשש פן יסובך הנאשם עוד יותר על-ידיה. מכל מקום, הימור נוטל עליו לא אחת נאשם הנמנע מחקירה נגדית של עד מרכזי, ומשול הדבר בהיקש להימנעות הנאשם עצמו מעדות ומהיחשפות לחקירה נגדית מצד התביעה."

בענייננו, הנאשם ביקש בגרסתו להדגיש תכונות שליליות של העד, ולהציגו כאדם תוקפן וכבלתי אמין, אך הטענות כלל לא הוצגו בפני העד בחקירתו, והימנעות זו מהווה שיקול לקבלת גרסתו האמינה ממילא של המתלונן.

6. הרושם שהותיר העד בעדותו הממוקדת, היה של אדם מיושב, ניתן לומר אפילו עדין במידת מה, וכזה שאיננו נוטה להתלהמות. העד העיד לגבי תחושתו הבלתי נעימה באירוע, שהביאה לכך שאמר, ככל הנראה, למזכירה דליה, שהייתה נוכחת במבנה משרדי האגודה, שתזעיק משטרה (עמ' 9, ש' 7). העד

תיאר את הנאשם ככעוס ומתלהם, על רקע פיטורי אשתו, ולא דווקא בשל עניין המסמכים שביקש לקבל מידי המתלונן. עניין המסמכים עלה כדרך אגב.

7. העדות הייתה קולחת ועניינית, וניכר ממנה שהעד משחזר את הפרטים מזכרונו, ולא מתוך שינון או שחזור של פרטים שאינם אמת. המתלונן העיד כי האירוע כולו היה קצר, ונמשך שתיים עד חמש דקות (עמ' 9, ש' 4). כשנשאל לגבי פרטים, שלגביהם השיב שאיננו זוכר, מצאתי את תגובתו של העד כתגובה אוטנטית, בלתי מעושה ובלתי מתנצלת, ובכך ראיתי סימני אמת. עדותו הייתה שונה מעדותו של מי שעושה מאמצים לשכנע בדבר שקר. אי דיוקים קלים בעדותו של מר שמידט לא נמצאו על ידי כפוגעים במהימנותו, ואני רואה בסתירות השוליות בין גרסתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, כתוצאה של הזמן שחלף מהאירוע הקצר שהתרחש כשנה וחצי מאז לפני יום העדות, וכפרי המגבלה של הזכרון האנושי. יצוין כי ההגנה כלל לא הגישה את הודעת העד במשטרה, דבר המלמד על ויתורה על טענות לסתירות מהותיות בין הגרסאות.

8. כדוגמא לסתירות שוליות ובלתי מהותיות בעדותו של המתלונן, אתייחס לעניין הכוס שאותה הניף הנאשם לעבר המתלונן לדבריו, ואיים לשפוך אותה. בחקירתו הראשית העיד המתלונן כי הנאשם תפס **כוס שהייתה בידו של המתלונן** (עמ' 6, ש' 8) ואילו בחקירתו הנגדית, כשנשאל על כך שבמשטרה מסר שהנאשם **נטל כוס שעמדה על השולחן**, תיקן את גרסתו, ואמר שטעה, וכי הכוס שתפס הנאשם עמדה על השולחן (עמ' 7, ש' 30), ולא ניטלה מידו. הבאתי דווקא דוגמא זו כהדגמה מדוע הסתירה אינה פוגעת במהימנותו של העד, כי עניין הכוס שהנאשם איים לשפוך, הנו **רכיב אשר הנאשם הודה בו**, ועל פי גרסת הנאשם עצמו, הוא נטל את אותה כוס מהשולחן, כפי שהעיד במפורש: **"אני מודה שהרמתי את הכוס קפה שהייתה מונחת על השולחן, ואמרתי לו "תדבר יפה ואם לא אני שופך את זה עליך"** (עמ' 13, ש' 22). המסקנה הנה, לפיכך, כי עדותו של המתלונן הייתה אמינה, על אף שתיקן את גרסתו העובדתית לגבי מקום הימצאה של אותה כוס אשר הנאשם איים כלפיו תוך הנפתה.

9. עניין נוסף אשר לגביו העיד המתלונן, ואשר בו מצאתי חיזוק לאמינותו, היה עניין החבלה הקלה שנתרה על פניו בשל המכה שהלם בו הנאשם. אותה חבלה, שהמתלונן תיאר כ"אדמומיות קלה" על פניו, הודגמה על ידו באופן טבעי תוך הצבעה בבית המשפט על אזור לחי עליונה ימין (עמ' 6, ש' 16). החבלה תועדה על ידי השוטר אור פרץ, שהגיע למקום ביום האירוע, תוך זמן לא רב. השוטר פרץ, איש סיור בתפקידו, תיעד בדו"ח הפעולה שסומן ת/1, את דברי המתלונן, שתיאר את האירוע, ומסר שהנאשם תקף אותו "בעין ימין". השוטר פרץ רשם: **"לציין כי הבחנתי בסימן אדום וקצת נפוח מתחת לעין ימין של ישראל"**. המתלונן נשאל אם הראה את הסימן שנותר על פניו לשוטר, והעיד באופן מעורר אמון כי הבחין באותו סימן אדום, רק אחרי שהשוטר כבר הלך (עמ' 9, ש' 32). מצאתי את מהלך העניינים כמשכנע, ואני קובעת שהמתלונן רק הראה לשוטר את המקום בו הלם בו הנאשם, מבלי שציין שנותר על פניו סימן, כי הוא לא ידע באותו שלב שיש סימן אדום על פניו, וכי השוטר, אכן הבחין בעצמו, כפי שרשם, בסימן אדום באותו מקום שעליו הצביע המתלונן - **"מתחת עין ימין"** - כפי שתיאר זאת השוטר פרץ, או **"לחי עליונה ימין"** כפי שהכתבתי זאת אנוכי לפרוטוקול, כדי לבטא את המקום על פניו של המתלונן שאליו הצביע (עמ' 6, ש' 16). מדובר בחבלה קלה התומכת בטענה

שהמתלון הותקף על ידי הנאשם בפניו.

10. אתיחס בנקודה זו לכך שהשוטר אור פרץ, אשר ציין בדו"ח הפעולה, כאמור, את החבלה שראה על פניו של המתלון, לא תיעד את החבלה בצילום. רצוי אילו החבלה הייתה מצולמת, ויש להניח בוודאות גדולה, כי לשוטר היה אמצעי לתיעוד חזותי, לכל הפחות טלפון נייד. השוטר לא ידע לענות מדוע נמנע מלצלם את פניו של המתלון (עמ' 4, ש' 1), ובעניין זה קיים מחדל מסויים. יחד עם זאת, יש לזכור כי לנאשם לא מיוחסת עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כי אם רק עבירת "תקיפה סתם", ולפיכך המאשימה פטורה מהוכחת הטענה שנגרמה למתלון חבלה. על אף היעדר הצילום - אני נותנת אמון בגרסת השוטר, לפיה ראה את החבלה הקלה על פניו של המתלון, ובעדותו של המתלון, כי גם הוא ראה את אותה חבלה לאחר שהשוטר עזב, וכי הסימן האדום היה במקום בו הנאשם הכה אותו קודם לכן כפי שתיאר.

11. העדה דליה ניצן העידה (בעדותה במשטרה ת/3 שהוגשה בהסכמת ב"כ הנאשם), כי היא נכחה במבנה משרד האגודה בעת שהנאשם דיבר עם המתלון, וכי בשלב מסויים שמעה צעקות. גב' ניצן העידה כי שמעה את המתלון צועק **"אל תשפוך עלי את הקפה"** ובהמשך, צעק המתלון לעברה **"תזעיקי משטרה"**. העדה העידה כי ניסתה לאתר את מכשיר הטלפון שלה כדי לצלם את האירוע, ראתה את שני הגברים צמודים זה לזה, ושמעה את הנאשם אומר למתלון **"אני אעיף אותך מפה"**, או **"אני אדאג שלא תהיה פה"** וכן: **"אני אשפוך עליך את הקפה"**. העדה העידה כי לא ראתה את הנאשם תוקף את המתלון והסבירה כי רחצה כלים (ת/3, ש' 6) וכי לא הייתה במשרד ולכן לא ראתה (ת/3, ש' 19). דליה אכן התקשרה למשטרה ומפיה נרשמה ההודעה שבעקבותיה הגיע השוטר אור פרץ, יחד עם שוטר נוסף, לשוב קלע. נוסח הודעתה למוקד 100 נרשם בדו"ח הפעולה ת/1 כך: **"המודיעה מדווחת בשוב קלע אלון מדווחת על אלימות במשרד. תושב מאיים ומכה את מנהל הישוב קלע אלון. במשרד של הישוב, המודיעה 046871189 דנייה ניצן"**.

מצאתי כי הדברים שנרשמו מפיה של גב' ניצן ושהתקבלו אצל השוטר במסך שבניידת (ראה עדותו עמ' 3, ש' 6), מעידים על הלך הרוח במשרדי האגודה, וכי התרחש אירוע כפי שתיאר אותו המתלון, שאויים והותקף, עד שביקש מהמזכירה להזעיק משטרה.

אילו היה מדובר רק באיום לשפוך קפה, כפי שטוען הנאשם, לא הייתה גב' ניצן, שממנה התרשמתי לחיוב, ושאת עדותה מצאתי בלתי מוגזמת ובלתי עויינת לנאשם, מדווחת למשטרה כי מנהל הישוב מוכה ומאויים.

העדה לא ראתה אמנם את התקיפה, ומסרה באיפוק ובכנות כי לא ראתה זאת, אך הרושם שנותר בה, כי מדובר באירוע אלים, מתבטא בפרטים שמסרה למוקד המשטרה.

12. נתתי דעתי להבדלים קלים שנפלו בין גרסתה של דליה ניצן לגרסתו של המתלון מר שמידט. מדובר בעניינים שוליים, אשר המתלון נתן להם הסבר הגיוני. כזה הוא לדוגמא האופן בו איים הנאשם על המתלון לשפוך עליו את הקפה. המתלון העיד תחילה כי הנאשם לא אמר במפורש שהוא ישפוך עליו קפה, אלא רק "איים לעשות זאת בפועל" כשתפס את הכוס בצעקות (עמ' 8, ש' 14). לעומתו, דליה

ניצן העידה, כאמור, ששמעה צעקה "אל תשפוך עלי קפה", ואילו הנאשם, הודה כאמור שאיים בקול שישפוך קפה על המתלונן. המתלונן, לא שלל, לאחר שהאפשרות הוצגה בפניו, שאכן צעק לעבר הנאשם שלא ישפוך עליו את הקפה. אני סבורה כי באירוע המהיר שהתרחש, אין לצפות מהעדים לדקדק בפרטים, וכי לא מדובר באי התאמה הפוגעת במהימנותם של עדי התביעה.

13. אמינותו של המתלונן התחזקה גם מנימת המתינות שבעדותו, ומהאמירה המפורשת שמחל לנאשם על אף התנהגותו. המתלונן העיד כי הוא עומד מאחורי דבריו באותו הליך גישור, שבו הנאשם, לדבריו התנצל בפניו, והוא הודיע כי ההתנצלות מקובלת עליו.

המתלונן ציין כי הנאשם היה בעבר אלים מילולית, ולא הסתיר כי סירובו של הנאשם לשלם את חובותיו לאגודה במשך תקופה, והתבטאויותיו התוקפניות של הנאשם נגד חברי ההנהלה שהוא בתוכם, גרמו לו לחוש מאוים מהנאשם (עמ' 10, ש' 2), ואולם הוא הדגיש שמלבד אירוע כתב האישום, הנאשם היה **אליים מילולית בלבד**, ולא מצאתי בדבריו כל נימה שמטרתה השחרת פניו של הנאשם לשווא. גישתו המתונה של הנאשם בולטת בניגודה לכינויים הקשים שהנאשם כינה בהם את המתלונן, כאמור לעיל. לא ראיתי כל מקום לחשש שמא היריבות שבין הנאשם לאגודה, הביאה את המתלונן לטפול עליו אשמה לא מבוססת, והשתכנעתי כי המשטרה הוזעקה לקלע אלון עקב אלימות ממשית שהנאשם הפעיל נגד המתלונן באירוע.

המתלונן אף **ביטל את תלונתו במשטרה**, כנראה לאחר שהנאשם התנצל בפניו (ראה לעניין זה את דברי התובע בחקירה הנגדית של הנאשם עמ' 17, ש' 7), והגיע לעדות, מן הסתם, כי הוחלט להגיש את האישום על אף ביטול התלונה, ועל פי הזמנה.

14. לסיכום, מצאתי כי עדותו המהימנה של המתלונן, בצרף לעדותה של גב' ניצן, שהייתה עדה רק לחלק מהאירוע בגלל מקום נוכחותה במבנה, יחד עם תיעוד החבלה הקלה על פניו של המתלונן, שהשוטר ראה ותיעד - מוכיח מעל לכל ספק את הטענה כי הנאשם איים לשפוך על המתלונן קפה, הניף לעברו ספל, וכי המתלונן עצר את ידו של הנאשם מלשפוך את הקפה. בנוסף, אני נותנת אמון מלא בגרסת המתלונן, בדבריו לפיהם הנאשם הכה בו בפניו ותפס בחוזקה את חולצתו. גרסה זו נתמכת בעדותה של דליה, שלא ראתה את התקיפה אך ראתה את הנאשם עומד צמוד למתלונן, והתקשרה לדווח כי מכים את המתלונן והזמינה נידת. לגבי השמעת האיום - אני קובעת כי הנאשם השמיע נוסח איום הדומה למשפט: "**אני אעיף אותך מהישוב**", כפי שהעידו המתלונן ודליה, וקובעת, מחמת הספק, **שלא הושמעו המילים "אני אחסל אותך"** אשר המתלונן סבר שהושמעו, במשמעות שכוונה לסילוקו מתפקידו, ואשר המתלונן לא היה בטוח לגביהם.

15. גרסת הנאשם לא פגעה במשקלן הרב של ראיות התביעה, אלא אף הוסיפה לרמת ההוכחה, וזאת משמצאתי בגרסתו ליקויי אמינות, ומשהתרשמתי בנימתו התוקפנית לגבי האירוע, ולגבי המתלונן.

יש להזכיר שוב, כי **הנאשם הודה בכך שאיים על המתלונן לשפוך עליו קפה, תוך שנטל ספל מהשולחן והניפו**. הנאשם טען, אמנם, כי זוהי ההתנהגות היחידה בה חטא, ואף טען שמדובר ב"זוטי דברים". כדי לשכנע

שמדובר בעניין פשוט, וכי פעל בעידנא דריתחא, שיש לגלות לגביה הבנה, תיאר הנאשם באופן תוקפני את התנהגותו של המתלון - בגרסה שמצאתיה, כאמור, בלתי אמינה. אני קובעת שהנאשם ייחס למתלון התנהגות תוקפנית בדרך שאיננה אמת, וכי הוא פעל באלימות כלפי המתלון, רק כי השני לא נענה לבקשתו ולא נתן לו את השרות אותו דרש מהמתלון.

16. בגרסתו של הנאשם בבית המשפט, שהושמעה מעל שנה וחצי לאחר האירוע, ניכרה עמדה תובענית ועוינת כלפי המתלון. בנוסף, בלט רישומו של סיפור הרקע לאירוע, שהנו פיטוריה של אשת הנאשם ממערכת החינוך בשוב, צעד אשר הנאשם ראה כהתנכלות כלפיו (עמ' 12, ש' 31).

הנאשם העיד כי יחסיו עם האגודה שאיגדה את תושבי הישוב הקהילתי בו הוא מתגורר עלו על שרטון עד כי עזב את האגודה, כדי לא לשלם מיסי חבר, וזאת אחרי תקופה ממושכת בה נמנע מלשלם את הסכומים.

התרשמתי מגישה אדנותית כלפי המתלון, ומתפיסה מוצהרת כי המתלון חייב לנאשם לא רק שרות, אלא מידה לא מבוטלת של ציות. הנאשם לא הסתיר כי כשלא קיבל את מבוקשו, ביום האירוע, בו בא למשרדי האגודה לקבל מסמכים בעניינה של אשתו, כעס על המתלון.

17. כבר בחקירתו במשטרה הציג הנאשם את האירוע, בין היתר כך: **"ביקשתי ממנו אישור שזה הוועד קיבל את המכתב הזה, והוא סירב להביא לי את המסמכים ואמרתי לו אתה עובד פה בשביל לשרת אותי ואתה מקבל מהישוב זה אני.."** (ת/2, ש' 6).

הנאשם חזר על דברים דומים גם בבית המשפט, ובעדותו חזרה הנימה לפיה המתלון חב לו ציות ושרות :

"ש. אתה חושב שהוא חייב לך משהו בגלל שהיית חבר בועד והוא היה מזכיר ראשי? אני שואל את זה כי ענית בתשובות "הוא עובד אצלי" "המקום הזה שלי" למה אתה משתמש בביטויים האלה?"

ת. כל מה ששייך לישוב הוא שייך לי, גם המזכירות הזו היא חלק מהרכוש לי. בנוסף הוא מקבל משכורת מהמיסים שאני משלם. הישוב מפעיל אותו כמזכיר קהילה מכסף של התושבים, הוא מקבל תלוש שכר מהישוב. אז כעיקרון הוא עובד שלנו. " (עמ' 18, ש' 1).

18. הנאשם הותיר רושם תוקפני ורב טרניה כלפי הישוב, או חברים בתוכו. בראשית עדותו העיד כי כשהתחיל המתלון בתפקידו כמנהל הקהילה, הדריך אותו הוא, הנאשם, לבל "ינקוט צד" וכי עליו "להיות טפלון", ואולם המתלון, לגישת הנאשם, נמנע מלקיים את עצתו, ועד מהרה הצטרף לאותם גורמים אשר הנאשם נמצא עמם ביריבות (עמ' 12, ש' 22). הנאשם תיאר את ניסיונותיו להנחות את המתלון כצעד שעשה לטובתו של המתלון, ולא לטובתו האישית. דבריו של הנאשם ונימתו הותירו רושם בלתי חיובי לגביו במדדים של ביקורת עצמית, וכן לגבי תפיסותיו החברתיות ביחסים בין אדם ואדם בכלל וביחסים במסגרת קהילתית כמו זו בה הוא חי.

19. גישתו של הנאשם ניכרה בניסיון למזער את חלקו, את הדופי שבהתנהגותו, והוא אפילו נסוג מההתנצלות שהשמיע בהליך הגישור בפני המתלון. בניגוד למתלון, שקיבל את התנצלותו של הנאשם, ואף נקט עמדה במטרה לבטל את תלונתו במשטרה, הנאשם, בעדותו, רוקן את התנצלותו בפני המתלון מתוכנה. הנאשם הודה אמנם כי התנצל בפני המתלון בהליך גישור שבו נטלו השניים חלק, אך העיד כי ההתנצלות הושמעה רק לגבי האיום לשפוך קפה, שכן זה היה העניין היחידי שבו חטא, ועוד הוסיף כי ההתנצלות הושמעה שלא בכוונת אמת, אלא רק במסגרת הליך שנועד להסדיר את חובותיו ליישוב, לאחר שלא שילם מיסי קהילה במשך שנה וחצי (עמ' 16, ש' 25 ואילך). הנאשם דחה את הטענה כי התנצלותו בפני המתלון בהליך הגישור מהווה נימה של הודייה בטענותיו של המתלון, ומזער את התנצלותו (עמ' 17, ש' 10 ואילך).

20. כאמור, קבעתי לעיל שהנאשם תיאר באופן בלתי אמין שהמתלון היה תוקפן אליו באירוע, וזאת כדי להצדיק את האיום שבו הודה, לפיו איים לשפוך קפה על המתלון. התרשמתי כי הנאשם מזער את חלקו, וכי דבק בחלק קטן מהאמת, שעל בסיסו בנה גרסה בלתי כנה. הנאשם פעל, במעין טקטיקה, שתוכל להסביר מדוע הוזעקה המשטרה למקום, כך שהודה בעניין קטן ושולי, בעוד שאת התקיפה, שהייתה שיא האלימות מצדו - הכחיש. מצאתי סתירה ברורה בגרסת הנאשם, אשר ביום 23/3/17, בתשובה מפי בא כוחו לאישום, הודה כי איים לשפוך את הקפה על המתלון, אבל הבהיר כי כוס הקפה הייתה באותו זמן על השולחן (והוא לא נטל אותה כלל), ולעומת זאת בעדותו, הודה כי בעת שאיים לשפוך את הקפה החזיק את הכוס: **"אני מודה שהרמתי את הכוס קפה שהייתה מונחת על השולחן, ואמרתי לו "תדבר יפה ואם לא אני שופך את זה עליך"** (עמ' 13, ש' 22). הסתירה בעניין זה מלמדת על אי אמירת אמת, ומוסיפה למידת ההוכחה לכך שהנאשם לא רק איים לשפוך קפה, מעשה שאילו היה מבוצע לבדו ייתכן והיה פעוט ערך, אלא גם תקף את המתלון בכעסו עליו.

21. הנאשם עזב את המקום, למרות שידע שלמקום הוזעקה משטרה, ולא היה במועדון בעת שהניידת הגיעה. עובדה זו מצביעה על התנהגותו של מי שדבקה בו מידה של אשם. אמנם הנאשם לא ברח, והמשטרה אתרה אותו בביתו, שם שיתף פעולה ומסר גרסה, ואולם, אילו דבריו היו אמת, ואילו רק איים איום מינורי על המתלון, ניתן היה לצפות, על פי השכל הישר, שישאר במקום, וינסה ללבן את העניינים. העובדה שיצא את המקום, כמי שאשם דבק בו, מצביעה במידה מסוימת שהנאשם הגדיש את הסאה בתגובתו האלימה, וכי תקף את המתלון.

22. גרסתו של הנאשם לא סייעה לו, הכחשתו נמצאה בלתי אמינה, ולא היה בדבריו להחליש את מידת ההוכחה שבראיות התביעה.

23. שוכנעתי לפיכך כי הנאשם תקף את המתלון במכה בפניו ובמשיכה בחולצתו.

שוכנעתי כי הנאשם איים על המתלון במעשה, עת הניף ספל מלא בקפה לעברו, ואמר לו כי יעיף אותו מהישוב, באמירה שמשמעה כוונת פגיעה בפרנסתו של הנאשם, בביטחונו ובכבודו.

לא שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם השמיע את הביטוי "אני אחסל אותך".

24. משקבלתי את גרסת כתב האישום בעיקרה, ודחיתי את טענת הנאשם, לפיה רק איום שהוא על פי הטענה מינורי ובלתי פוגעני - מתייטר הדיון בטענתו שמדובר ב"זוטי דברים".

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כתב האישום.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ח, 05 פברואר 2018, במעמד הנוכחים.